

NEW YORK TIMES BESTSELLER RITE AUTOR

STELLA CAMERON

SIHTMARK

Proloog

Refuge, California. 1990

„Võta tüdrukud ja mine.”

„Nüüd kohe?” päris Nicholas. „Ja kuhu ma lähen, emm?”

„Oodake siin,” ütles ema Murielile ja Enale ning viipas Nicholasele, et see järgneks talle haagismaja tagaossa, kus tema ja Colin magasid. „Mina lähen esimesena. Siis võtad sina Murieli ja Ena ning lähed bussi peale.”

Colin Fox juhtis kolmekümne nelja liikmelist Põhja-California kommuuni, kus Nicholas oli veetnud põhilise osa oma elust.

Nicholas meenutas vana koolibussi, mille Colin oli nende grupele toonud kaua aega tagasi. Colin oli koos teiste meestega enamiku istmeid välja võtnud ja bussi roheliseks värvinud. Nicholas teadis, mida buss „turule” vedas ja juurviljad need küll polnud. Colin oli tema ema elukaaslane, aga mitte ta isa.

„Kas sina lähed bussi enne meid?” päris Nicholas. „Miks me kõik koos ei või minna?”

„Mina ei lähegi bussi. Ma pean olema kusagil mujal.”

SIHTMÄRK

Nicholas ahmis õhku. „Ei,” ütles ta. Ta käed hakkasid kirvendama ning ta tõmbas need rusikasse. „Ütle mulle, mis toimub. Millal sa meile järele jõuad?”

„Ma olen sulle juba rääkinud, et see on ainuke viis teid kaitsta, kuni hädaoht on möödas.”

„Mis on see hädaoht...”

„Palun, Nicholas.” Ema kobas midagi voodi alt. „Meil ei ole aega pikemalt arutleda.”

Nicholas pani käsivarred risti rinnale ja ootas, kuni ema end püsti ajas.

Ema seisis vaikides ta ees, vaatas talle otsa, käes üks tavaline ja üks suurem turvaümbrik. „Loe seda, kui sa bussis oled.” Ta näitas Nicholasele väiksemat ümbrikku, millele oli ema suure ümarguse käekirjaga kirjutatud tema nimi. „Sa pead neid hoolega hoidma. Ära näita neid kellelegi peale Delia Boardi Savannah’s.”

„Kas Savannah’s, Georgia osariigis?” päris Nicholas, püüdes vaevaga paanikat alla suruda. Seda kohta oli ta näinud ainult kaardil ja see oli Californiast väga kaugel. „Sa tahad, et ma sõidan meie bussiga Georgiasse naise juurde, kellest ma pole kunagi mitte midagi kuulnud?”

Mary Chance jäi teda üksisilmi vaatama ja siis pilgutas silmi. „Ei. Anna andeks, ma ei seleta seda küllalt arusaadavalt. Pane see raha taskusse.” Ta andis Nicholasele kokkurullitud rahatähed. „Võtke jalgrattad ja hoolitsege selle eest, et teid ei nähtaks. Minge linna. Sa tunned teed küll. Otsige üles Greyhoundi bussijaam. Ärge rääkige mitte kellegagi. Nick, anna tüdrukutele raha ja igäüks ostab endale ise pileti. Ärge seiske koos. Minge bussi ja tehke nägu, nagu te ei tunneks üksteist ning istuge eraldi. Ärge näidake, et te kuulute kokku.”

„Ma olen kuueteistkümnepäevane, ema,” sõnas Nicholas. „Sa ei pea muretsema.”

„Sa ei tea, kuidas maailm toimib.” Ema heitis pilgu aknasse. „Hakkab hämarduma. Meil ei ole enam palju aega. Kuula ja tee, nagu ma räägin. Ümbrikus on kaart. See on Savannah’ kaart ja ma olen ära märkinud, kuidas Delia juurde minna. Seal on kirjas ka tema aadress ja telefoninumber. Ta teab, mida teha. Sa ei pea midagi kartma, aga jälgi hoolega tüdrukuid. Neil on juba piisavalt ebaõnne olnud. Kui ma saan, siis kirjutan sulle. Toit on teie seljakottides.”

Nicholas tundis, kuidas sees keerab, ja ta oli segaduses. „Palun, ütle mulle, mis toimub,” palus ta. „Miks on meid vaja ära saata just nüüd?”

„Ma ei saa sulle midagi rääkida.” Ema pöördus uuesti akna poole. „On aeg. Murielil ja Enal pole peale sinu kedagi. Pea seda meeles.”

Tüdrukud, kellest üks oli kolmteist, teine neliteist, olid olnud jooksikud, kui üks Colini grupi liige nad kommuuni tõi. Colin oli nõudnud, et nad jääksid haagisesse, kus ta ise koos Mary ja Nicholasega elas. „Kuni ma otsustan, kas on mingit võimalust neid omaste juurde toimetada,” oli ta öelnud. Colin saatis tihti paar inimest San Franciscosse otsima kodust ärajooksnud lapsi, keda aidata. Ta ütles kommuunirahvale, et see ongi nende missioon – olla sõbraks eksinuile ja aidata neil koju jõuda või vähemalt leida neile ohutu elupaik.

Taas oli Nicholas hakanud kahtlema, kas Colin ikka pidas silmas laste heaolu. Iga kord kui keegi neist lahkus, püüdis Nicholas meeheitlikult teada saada, kuhu nad läksid.

Tal polnud kunagi õnnestunud midagi päris täpselt välja uurida.

Ema võttis poja käe pihkude vahele. Ta värises. Pisarad läikisid ema sinistes silmades. Mustades juuksekiharates, mis raamisid ta nägu ja langesid vabalt õlgadele, polnud halli. Nicholas oli sündinud, kui ema oli noorem kui Nicholas praegu ja teda võis nüüdki veel pidada kahekümneaastaseks.

SIHTMÄRK

Nicholast haaras hirm.

„Kuula mind,” ütles ema. „Ja räägi vaikselt. Ma ei taha, et Muriel ja Ena kartma hakkaksid. Ma olen nende pärast mures ja me peame nad siit minema toimetama. Kui te Savannah’s bussist maha tulete, siis jääge kokku. Delia aitab teil hakkama saada.”

„Mida Colin minuga teeb, kui ma tagasi tulen? Kuidas ma seletan oma teguviisi?”

„Sa ei tule siia enam mitte kunagi tagasi.”

Colini jüngrid jätsid maha oma kodud haagistes ja võtsid kaasa ainult midagi, mis neid tuvastaks. Grupp liikus aeglaselt kõrgemale eelmäestikku. Nad tundsid hästi metsaga kaetud alasid – seal nad ju iga päev saaki hooldades töötasid, kuid nad ei tundnud kaugemaid kohti, sest Colin ei tahtnud riskeerida sellega, et nad minema uitavad.

Pimeduses oli raske kiiresti edasi liikuda.

Colin juhtis teed, Mary kõndis tema kõrval. Naine oli suunataju täielikult kaotanud, kuid mees oma pikkade jalgade ja tugeva kehaga liikus edasi inimese enesekindlusega, kes on sama teed varemgi käinud ja seda rohkem kui korra.

Colin sosistas Maryle kõrva: „Kas sa oled ikka kindel, et nood tüdrukud ootavad haagises?”

„Jah.” Naise süda tagus meeletult, ta palvetas, et kolm noort oleksid nüüd juba väljaspool ohtu. „Miks nad ootama peavad?”

Colin ei vastanud kohe. „Sa tead, et mulle ei meeldi, kui sa esitad küsimusi. Ma olen Murieli ja Ena perekonnaga ühendusse astunud. Nad tahavad tüdrukuid koju. Ma lähen tagasi ja viin nad enne politsei tulekut ohutusse kohta. Tahtsin enne kindel olla, et meie inimesed on kindlas kohas.”

„Politsei?” sõnas Mary. „Miks...”

Colin katkestas teda. „Miks siis sinu arvates? Keegi on meie viljasaagist lobisenud. Sellepärast tulebki meil siit nüimoodi lahkuda.”

Viljasaak? Mees oli sellest ajast peale, kui nad aastaid tagasi esimesed taimed mulda istutasid, kutsunud maribuaanat „viljasaagiks”, nagu räägiks ta maasikatest või virsikuteest.

Nad ronisid käsi appi võttes mõnda aega üle kivirahnude, siis jäi Colin uuesti seisma ja pöördus, et teisi järele oodata. Kui nood lähemale jõudsid, sõnas ta: „Peame siin kinni, kuni ma seletan, mis toimub.” Ta kõneles vaikselt, ent käskival toonil. „Täna tuleb politseireid.”

Pärast lühikest rasket vaikust hakkas kostma pominat. „Kuidas nad teada said, millega me tegeleme?” päris üks mees. „Me oleme alati nii ettevaatlikud olnud.”

„Ma ei oska seda öelda,” sõnas Colin. „Meil on vedanud, et seda pole varem juhtunud. Aga ma lubasin, et hoolitsen teie eest, kui me hätta satume. Me läheme ühte kohta, kust nad meid ei leia – ainult seniks, kuni kõik on korras ja me võime peidust välja tulla.”

„Kui kauaks me peame peitu jääma?” küsis üks naine.

„Kuni ma olen kindel, et oht on möödas,” vastas Colin. „Jätke kõik minu hooleks. Aga pärastpoole peame edasi liikuma ja leidma uue elukoha.”

Kostis kurb hääletesumin.

„Tasa,” sõnas Colin. „Te teate, et ma tegutsen alati teie huvides. Mul on koht juba valmis vaadatud ja see on hea koht, kus on viljakas maa ja kastmisega pole probleeme.”

Nad ronisid üha kõrgemale. Colin ei kasutanud taskulampi, ainult kahkja kuu kahvatut valgust. Nad tõmbusid koomale, et jääda kokku.

Lõpuks oli Mary kaotanud igasuguse ajataju, kui kaua nad olid rännanud, aga ta arvas, et oli möödunud vast ehk kaks tundi. Ta küüned olid kaljuseinte haaramisest murdunud, korra oli ta ka komistanud ning põlved marraskile tõmmanud.

Colin liikus enesekindlalt edasi. „Oleme peaaegu kohal,” ütles ta viimaks. „Seal on toitu ja vett. See on vana kullakaevandus ja täiesti kindel koht.”

Sellele teatele ei järgnenud õnnelikku jutuvada.

„Tekid ja magamiskotid on seal olemas, ma püüdsin mõelda kõigele. Keegi ei leia meid kunagi.”

Iiveldus pigistas Mary sisemust. Ta oli kahtlustanud sellest hetkest saati, kui Colin käskis end täna õhtuks valmis seada, et midagi on väga viltu. Kui see reid oleks olnud tõsi, siis oleks koosolek kokku kutsutud ja otsused vastu võetud. Kommuunis talitati alati niimoodi. Colinil oli viimase sõna õigus ja kõik tunnistasid seda, kuid algul räägiti asjad läbi. „Kuidas sa saad nii kindel olla, et politsei tuleb?” küsis ta.

„Ma olen kindel, et nad tulevad,” vastas mees. „Mul on politseis inimene, kes mind hoiatas. Ma usaldan teda.” Ta tõstis häält. „Olemegi kohal. Kas kõigil on taskulamp kaasas?”

Jaatav häälesumin.

„Ärge neid enne põlema pange, kui kõik on šahtist alla roni-
nud. Ma lähen ees ja aitan teil teed leida.”

Ta puhastas kivist rünnakuid täis külvatud maa-alal väikese platsi ja kobas jalaga maad. „Siin on köisredel,” teatas ta. „See on tugev ja mõlemast otsast tugevasti kinnitatud. Ma hoolitsesin selle eest. Aga ärge hakake kõik korraga trügima.”

Vähehaaval kadus Colin šahti ja Mary läks talle kohe järele.

Šaht oli üsna sügav ja Mary puhkas aeg-ajalt, et leevendada valu vigastatud kätes. Ta tundis, kuidas keegi rühmast pani jala redelile. Keskendudes iga järgmise redelipulga leidmisele, ei olnud aega rääkida.

Kui Colin käskis tal tüdrukud maha jätta ja õhtu hämar-
des tema juurde tulla, oli Mary tüdrukute pärast kartma hakanud. Aga võib-olla oli ta teinud vea neid Nicholasega minema
saates.